

L'actitud de l'Esquerra davant les pròximes eleccions

A l'Assemblea celebrada darrerament per Esquerra Republicana de Catalunya, restà fixada clarament llur posició en ço que es refereix a les properes eleccions que han de dur a Catalunya llur Parlament.

L'acord bàsic de la mateixa, estableix que el nostre partit s'ha d'entregar a la lluita electoral sense ajut o coalició de cap mena, si bé permet, per l'autonomia concedida a llurs Federacions, que aquestes puguin obtenir altres sistemes de brega sempre i quan no s'apartin dels punts essencials aprovats.

El criteri unànimement fixat en l'Assemblea pels homes de l'Esquerra, és la demostració més evident de la coordinació d'uns ideals nascuts en la fecunditat de llur catalanisme republicà.

A l'endinsar-nos, doncs, ben sols, a aquesta lluita electoral que es prepara, ens mena l'anhel de dotar la nostra Catalunya d'uns governants fidels al sentiment d'aquesta reflectit suara amb l'aprovació d'un Estatut que li prometem quan ens constituïrem.

Catalunya —com Espanya— per curullar-la de progrés i civilitat legals, necessita —i ho vol— que els homes de l'Esquerra, amants d'aquest progrés i civilitat, guïn els destins de llur nova reconstrucció.

Però això, fríçosos d'implantar un govern català netament d'esquerra, no hem vacil·lat un moment en desentendre'ns dels ajuts oferts, àdhuc d'aquells que són força apropiats a la ideologia esquerrana que sentim i tenen l'espill d'un catalanisme integral.

Abans de les eleccions del 12 d'Abril —aquella data que canvià el règim d'Espanya— el nostre partit, —tot just en la tendra infantesa— oferí llur apoi al Partit Catalanista Republicà perquè veia en ell la conducta d'un estament catalanista i republicà. No acceptada la nostra proposta d'aliança pel seu voler de provar llur força, el nostre

camí seguí la ruta que possibilitava l'obtenció dels ideals del poble consagrats per la institució política que no volgué col·laborar a l'obra de la monarquia.

Donar a Catalunya un govern purament esquerrà, es fer el compliment que aquesta assenyala i manifesta. Ningú pot dubtar de la raó innegable del fet, perquè mantes vegades s'ha palesat.

Si els destins de Catalunya, —per circumstàncies improbables— fossin agabellats pels homes de dreta, les llibertats aconseguides precisament d'una Espanya nova, ben esquerrana, toparien immediatament amb obstacles que les conduirien de seguit a llur enderrocament.

La nostra acceptació de la direcció de Catalunya, ens fa admetre la responsabilitat que ço reporta. El nostre voler de la tasca que obliga el fet de comprometre's a regir els destins del poble català, es després d'egoismes i particularismes i llur germinació ve d'aquesta sadollada catalanitat que posem.

Admetre a les nostres rengleres homes catalanistes republicans independents, per afins que ens siguin, seria contradir la nostra convicció. No hem d'apartar-nos ni un àpex de la nostra opinió.

Amb la promulgació de l'Estatut, una colla de problemes de cabdal importància s'albiren al nostre poble. El reconeixement d'unes llibertats que han trobat obstruccions dintre d'aquest règim republicà espanyol pels rebrots corcats que hi han, implica que sien menades per consciències rectes i visionàries de la realitat que facin d'elles l'instrument indispensable per a dispersar els enemics de fora i de dins.

En aquestes hores històriques, cal, sobratot, que la fina percepció del poble sàpigui elegir els veritables homes directors i refusar a tots aquells que no ofereixin la garantia de bon governant.

El diputat lleidatà d'Esquerra Republicana, Sr. Humbert Torres, escriu a "La Humanitat":

Voldria que aquestes ratlles les llegissin els obrers que professen les doctrines de l'apoliticisme, els que no creuen en eleccions, i que tot ho esperen d'una convulsió violenta, cada dia més impossible.

Pel vot dels ciutadans, hem canviat un règim, sense vessament d'una gota de sang. Pel vot dels ciutadans tenim un Parlament que ha extirpat el càncer del militarisme; que ha separat l'Església de l'Estat; que ha fet desaparèixer el dèficit crònic de les finances públiques; que va a crear l'impost sobre la renda, que ha expulsat els jesuïtes, que en pocs anys farà competament laïc l'ensenyament; que ha resolt el problema de l'autonomia; que amb la reforma agrària, la terra aconseguirà la missió social que li correspon que ha expropiat la terra, sense indemnització, que injustament posseïen els nobles, sense haver-la moralment adquirida, i mantenint-la improductiva en perjudici de l'economia pública, que amb aquesta reforma i amb la llei darrera, crea la independència espiritual i material, de milions de ciutadans, abans serfs dels senyors...

Hi ha, en el curs del temps, un cas igual de fecunditat d'una política com la que, pel vot del poble, s'instaurà el dotze d'abril de 1931? No ho crec pas. Doncs això, no és més que el camí, per a arribar, un dia o altre, a completar l'obra revolucionària, dins la llei que els homes i els partits d'esquerra estan disposats a portar a cap, si la confiança del poble segueix acompanyant-los. Aquesta obra, no hauria estat possible sense la gran revelació de Manuel Azaña. Azaña no és sols un home liberal, d'esquerra, audaç, és una intel·ligència, un estadista complet. La seva competència és cada dia més evident. Quan tots els prestigis del Parlament han intervingut en un problema, per especialitzat que sigui, i sembla que ja està definit, resulta que no s'ha dit res fins que Azaña ha parlat, tant si es tracta de dret constitucional, com d'història, com de finances, com del que es vulgui. Quina pobresa intel·lectual la dels homes que semblen llestos, al seu costat! Quan Azaña parla, sembla el sentit comú encarnat. Davant la seva argumentació, no hi valen posicions falses ni malabarismes. Ell té el do de ponderar tots els matisos de cada problema que es planteja, d'aclarir-los, d'esporgar-los de tota brossa. I aquestes dots eminents, les posa al servei d'un ideal d'esquerra de gran envergadura, al servei del poble.

Ara vénen les eleccions del Parlament de Catalunya. Els obrers catalans, seran prou suïcides de mantenir-se en l'abstencionisme? Preferiran que per la seva deserció, les dretes puguin influir o dominar les nostres institucions polítiques el dia de demà? No ho crec pas. Però si tal cosa ocorria, després, que no es queixin si la vida pública de Catalunya —i després la d'Espanya— en mans de les dretes, frena o esterilitza l'obra que Azaña encarna a Espanya en aquests moments i, que nosaltres volem seguir a Catalunya.

Humbert Torres